

TORNAI JÓZSEF

Vásárhelyen kerekfejű lányok

*Tanyák, puszta, férfi-idóm, sömlyék,
Mártély, Tisza, mintha otthon lennék.*

*Vásárhelyen kerekfejű lányok.
Hőség, fák. Az Ótemplomnál állok.*

*Lassú este, Pákozdy Ferenc és
Fekete Sas, fehér bor, merengés,*

*emlegettük a gonosz planétát,
s Adyt, Juhászt, port, József Attilát,*

*Endre Bélát, Rudnayt, Tornyaít,
ő nekem a leg-legvásárhelyibb:*

*első a Nagy Borulás, aztán a
Bús magyar sors, önéletrajz árnya,*

*az a ló a lehajtott fejével
rég a tudatalattimban lépdél:*

*mi, urali, Európa-árvák
tudjuk, más népek ezt sose látják,*

*mi lázadók, de cselekvő-semmik.
Csomorkányhoz ez a titok illik.*

*Fortyogó és gyorsan hűlő vérünk
a mi kenyéradó ellenségünk.*

*Ülünk füstben a Tiszavirágba
Németh Jóska meg én holddá-váltan:*

*kiknek szépség-csápjába estünk,
akkor libbent el „örök” szerelmünk:*

*mért nem köti a szorongás jobban,
ha a nőstény-libidó föllobban?*

*„a szerelem szélesebb a tenger vizénél”,
énekeltük, énekelt az éjjél.*

*Szántó Kovács János (szimbolikus)
szobra. Utcák. Figyelnek két gyanús*

*lidércet. Múterem: az állványon
kész asszony-portré, „vak” barátom*

*csak ül, nézi. Én a birkabórön.
Ó az évek! Özvegy társam, festőm*

*sehol sincs már. Csak álmodom róla.
Nagy a puszta. Nagy a nap. Korongja*

*az ég partján vérben szédeleg le
a „sabbam ádíttám”*-névtelenbe.*

---

* „Sabbam ádíttám”: minden lángban áll. (Buddha)